

Arrest

nr. 182 022 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2016.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, “van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Ze meent tevens dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij niet vrijwillig is vertrokken voor het vervallen van haar visum type C geldig van 10/05/2016 tot 08/06/2016, hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist.

De verzoekende partij betoogt dat er onvoldoende afweging is gemaakt met betrekking tot haar familieleven en dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat ze een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner, hetgeen zou blijken uit het administratief dossier en het feit dat ze een aanvraag indienden tot wettelijke samenwoning. Ze stelt tevens dat ze met haar partner een aanvraag indiende tot wettelijke samenwoning maar dat de gemachtigde hiermee desondanks weigert rekening te houden. De verzoekende partij geeft overigens aan dat de wettelijke samenwoning met haar partner inderdaad niet automatisch recht geeft op een verblijf maar is van oordeel dat de gemachtigde duidelijk dient te motiveren waarom dit geen schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij aanvoert, uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over de intentie om wettelijk samen te wonen. De gemachtigde lijkt het bestaan van een gezinsleven op zich niet te betwisten maar oordeelt dat de intentie om samen te wonen de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft en dat de verzoekende partij naar haar land kan terugkeren om een nieuwe visum te krijgen. De gemachtigde concludeert dat een terugkeer naar Ghana aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat met de intentie tot wettelijke samenwoning geen rekening zou zijn gehouden.

Waar de verzoekende partij eveneens de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert en een betoog rond het tweede lid van artikel 8 van het EVRM voert en onder meer stelt dat geenszins sprake is van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid en ze een blanco strafblad bezit, merkt de Raad op dat in casu geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf en het dus om een eerste toelating gaat, zodoende is het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing en kan dit betoog niet dienstig aangevoerd worden.

Volgens het EHRM moet er in het geval van een eerste toelating onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat ze een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner en dat er aan de relatie met haar partner niet

getwijfeld kan worden, ze namelijk ook op hetzelfde adres wonen en de gemachtigde hier weet van heeft, en haar partner tijdens het verhoor bij de politie verschillende documenten voorlegde die aantoonde dat de verzoekende partij en haar partner veel communiceerden "(meer als 100 pagina's aan gesprekken)", benadrukt de Raad dat inzake artikel 8 van het EVRM en de (intentie tot) samenwoning reeds werd gemotiveerd en dat de verwerende partij op zich het bestaan van een gezinsleven niet betwist.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij door louter haar gezins- en familielevens te beschrijven en te stellen dat ze met haar partner wettelijk wil gaan samenwonen en zij gescheiden zal worden van haar partner, hiermee niet concreet aangeeft - laat staan aan toont - dat er hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezins- en familielevens elders verder te zetten. Zij toont aldus niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofd van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinsvereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt nu de verzoekende partij zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij evenmin een schending van de formele motiveringsplicht in de zin van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aannemelijk.

Het enig middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 november 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 17 januari 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 24 oktober 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP stelt dat inzake de zgnde niet-schending van artikel 8 van het EVRM zij wijst op de aangevochten weigeringsbeslissing van de burgerlijke stand, verzet dat behandeld zal worden door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op 25 april 2017. Tevens stelt VzP dat er wel degelijk sprake is van de schending van artikel 8 van het EVRM gezien zij zwanger is. VzP vraagt deze elementen mee te betrekken in het arrest. VwP wijst er op dat de beroepsprocedure niet opschortend werkt en een persoonlijke verschijning niet vereist is, m.b.t. de zwangerschap stelt zij de volgende vragen: wie is de vader en of deze zwangerschap automatisch leidt tot een duurzame relatie. Zodoende wordt geen afbreuk gedaan aan de bestreden beslissing en VwP verwijst dan ook naar haar nota."

3.2 Waar de verzoekende partij stelt dat zij inzake de zogenaamde schending van artikel 8 van het EVRM wijst op de aangevochten weigeringsbeslissing van de burgerlijke stand, verzet dat behandeld zal worden door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 25 april 2017 en stelt dat er wel degelijk sprake is van de schending van artikel 8 van het EVRM gezien zij zwanger is, wijst de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de verzoekende partij deze elementen voor het eerst ter terechtzitting naar bovenbrengt in het kader van artikel 8 van het EVRM. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar enig middel – waaronder de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd – toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat na ter terechtzitting uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, dat zij deze elementen en aldus de uitbreiding van haar middel inzake een schending van artikel 8 van het EVRM, niet eerder kon opwerpen nu bovendien geenszins blijkt van wanneer deze elementen dateren. De middelen het betoog ter terechtzitting van 17 januari 2017 nieuw toegevoegde argumentatie en onderbouwing van het middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met het enig middel en in het bijzonder artikel 8 van het EVRM zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 24 oktober 2016.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij haar nieuwe argumentatie inzake de schending van artikel 8 van het EVRM eerder had kunnen aanbrengen, wijst de Raad erop dat deze elementen – die ook thans niet worden gestaafd - geenszins steun vinden in het administratief dossier zodat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening kon gehouden worden. De Raad benadrukt dat voorliggend beroep een annulatieberoep betreft, zodat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot het uitoefenen van een wettigheidstoetsing. In het kader van deze wettigheidstoetsing dient de Raad zich te plaatsen op het moment van de beoordeling en kan de Raad enkel rekening houden met de stukken die toen voor lagen. Door een beoordeling ex nunc zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat er rekening diende gehouden te worden met het (nieuwe) gegeven dat het verzet tegen de weigeringsbeslissing van de burgerlijke stand behandeld zal worden op 25 april 2017 en dat zij thans zwanger is. Geheel ten overvloede wijst de Raad er tevens op dat de verzoekende partij niet aantoon op welke manier uit het gegeven dat het verzet op 25 april 2017 behandeld zou worden en dat zij zwanger zou zijn, kan afgeleid worden dat haar gezinsleven slechts in België kan gevoerd worden. In dit verband wordt opgemerkt dat een beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand geen schorsende werking heeft - zodat geen afbreuk wordt gedaan aan de bestreden beslissing - en dat de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij voor de familierechtbank bovendien niet vereist is. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan aldus geen afbreuk doen aan hetgeen in voormelde beschikking van 31 oktober 2016 gesteld wordt. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig vragen deze elementen mee te betrekken in het arrest.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar de beschikking van 24 oktober 2016 dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU